

Att vara adlig i gränslandsvärlden är samma sak som att vara läskunnig. I princip skulle man kunna ersätta ordet adlig med ordet läskunnig rakt av.

Alla adliga kan läsa. Det är en sanning med modifikation, en nyfödd räknas som adlig även innan den lärt sig. Även någon som blir gammal och sjuk eller på annat sätt tappar sin läsförmåga brukar fortsätta räknas som adlig, även om sjukdomen ofta kan göra att det blir svårt att sköta adliga plikter även av andra skäl. Förmågan att läsa kan vara mycket begränsad, det är att man överhuvudtaget förstått konceptet som räknas.

Alla som kan läsa är adliga. Ibland händer det förstås att någon som inte är adlig lär sig läsa, antingen för att någon adlig hjälper till eller för att det faktiskt inte är omöjligt att lära sig av sig själv. Det är olagligt dock och straffet är döden, även om det straffet i praktiken brukar mildras till någon sorts slavtjänst där läskunnigheten kan komma till nytta.

Man adlas av Monarken direkt, eller så föds man av någon som är adlig. Det senare är naturligtvis mycket vanligare. När man lärt sig läsa, antingen som barn eller när man tränat lite efter att man mottagit en tillåtelse från Monarken att bli läskunnig hålls en ceremoni, som är ett viktigt steg i framförallt barnens liv. Själva ceremonin är symbolisk och man behöver inte visa mer än de enklaste kunskaper i att läsa.

Detta att adlighet definieras av en kunskapsfärdighet gör att kunskap i allmänhet är något som hålls högt av adligheten i allmänhet. Det är bättre att vara bra på slagfältets teori än på att slåss för att ta ett exempel. De adliga uppskattar också intelligenskrävande spel och tankenötter. Därmed inte sagt att de inte kan uppskatta sådant som dans eller liknande. All litteratur, både fiktionär och fakta är värdefull och det ger dåligt anseende att inte läsa mycket. Poesi ses som en tankens dans och ett lysande sätt att hålla sig i form.

Skillnaden mellan högadlig och lågadlig är mycket mer diffus. Man skulle kunna säga att den ätt som har ett eller flera grevskap är högadlig, men i praktiken måste inte så vara fallet. Ibland kan en ätt vara utan grevskap i tio år och fortfarande anses för högadlig. Det är mer känslan av att de skulle kunna ha ett grevskap som räknas. Men det är här någonstans som gränsen mellan högadlig och lågadlig går. Den som är med i en högadlig ätt är högadlig och den som är med i en lågadlig är lågadlig, så det är ätten som helhet som är det som gäller.

På lajvet får du som spelar gärna framhäva den här sidan av adelskapet, även om det faktum att alla andra också är adliga gör att kontrasten blir mindre tydlig. Speciellt får du gärna använda olika poetiska omskrivningar för olika saker. Kalla slagfält för ärans fält eller ett tomt papper för en själ ännu ej skapad.

Poängen med det här är ur de adliga skall porträtteras på andra lajv i gränslandsvärlden. I verkligheten hade de adliga ett stort överläge över bönderna. De hade allmänbildning, utbildning, träning, självförtroende och medvetande. Att bönderna vänder sig till en sådan person för ledarskap är naturligt. Samtidigt är det väldigt svårt att spela allt detta på lajv, istället måste ofta de som inte är adliga tänka på att spela upp den adligas kunskaper och förmågor. I gränslandsvärlden kommer den som spelar adlig få betydligt mer kunskaper om hur världen ser ut och mer analytiska förklaringar till hur saker hänger ihop. Förhoppningen är att det på så sätt skall bli naturligt att vända sig till de adliga när något oväntat händer.